

Gen. 6-9

Precht bij GENESIS 4-9 Zondag 14 mei 1995

Levensite van Jezus onze Heer.

De Vader van Noach docht: In geef mijn zoon de naam Noach, het betekent 'rust' of 'aan van droef' want zo dacht deze vader: Deze zoon zal ons troosten na al onze wrae droefde op deze aarde, deze aarde, die in het enken als vervloekt door de Here God.

Noach, dat is 'rust', Rust daarnaar verlangen de mens in een vervloekte wereld. Maar Noach heeft weinig rust gehad in zijn leven. Noach woonde in dezelfde wereld als zijn vader: Een dwaas wereld, die van God los is, onafgevoerd onafwaakt. Noach heeft geen rustig leven gehad.

Het is met de schepping de aarde gesteld, dat de life de Schepper er geen deel meer in zijn. Phocies wij vandaag de dag soms denken, dat God voor onze wereld wel geen steun over het hebben. In de dagen van Noach was het nog veel onger: Het berouwde God dat Hij de mens gemaakt had.

Het is ongelooflijk, dat meteen al in de verhalen van God en mens, wij moeten leren, dat het niet goed gaat. In de eerste plaatsen van Genesis, wat het nog goed was, gaat eigenlijk terug tot de oorsprong van alles wat in de middel. En toch zijn deze verhalen voor ons onbegrijpbaar. In de verhalen van de mens, die God in mens vormt, verloor de mens.

Luisterend naar het Noachverhaal zouden we moeten zeggen: De wereld is geen staat veranderd: wij hebben de dag leeft de mens met dezelfde overname en dezelfde bravoure als in de dagen van Noach. In de raadselrijke bezet van de onafgevoerdheid van God, er is nauwelijks meer, dat de mens leeft in een schepding, die in zichzelf vrede is en steun is de te mens.

Want wat is de mens eigenlijk? Levensbaar, nu en dan eten, maar voor het overige levensbaar: sluipt en verpriet kruipen door een menselijke. Wij mensen hebben het niet gemakkelijk. Terwijl de planten en de dieren voorleven naar het beoelving, zijn wij mensen met grote ernst bezig met de dood en het sterven. Terwijl de schepping leeft, zijn wij bezig met overleven.

En de centrale vraag die wij deze verhalen mee, boven voor is: leven wij nog wel. En leven wij ook als Gods kinderen? Durven wij de bravoure van ons rijke leven aan de kant te schuiven, zodat er een beset doet van onafgevoerdheid van God? Zijn wij als kind van God los van God, en leven wij onafgevoerd hem aan te roepen?

Wij zlogieren vandaag ons leven van Noach. Noach dat is: Rust. En dit verstaan over Noach en de verdorven laten we nieuw licht worden op een God is, die in mens is, en wat de mens is. Deze drie, God mens en mens, zullen vandaag voor het voorlicht komen.

Allereerst: wie is God, zoals hij het ons doet in dit verhaal
heeft? Het eerste wat we over God horen, dat is dat Hij de
Schepper wordt genoemd. Zo kennen we hem, uit de eerste verta-
len. En ja ook die alles heeft gemaakt, en die alles zal
volbrengen. Maar vervolgens horen we over God dat hij berouw
heeft dat hij de mens heeft gemaakt; en dat het hem pijn doet
in zijn hart, dat het in de wereld allemaal misgaat.

God is hier beschreven met menselijke emoties: verdriet, pijn
in het hart en berouw. Want alleen zo kunnen we mensen
kunnen wij over hem spreken. God is niet bovenal een persoon-
lijk God, die diep geraakt is door wat de mens doet. Hij heeft
het zich persoonlijk aan en beschouwt de mislukking van de
mens als Zijn eigen zaak. Het is Zijn onderwerping, zijn schep-
ping, en het doet hem pijn, dat het daarin niet goed gaat.

Ik heb de mijne moeite om God te zien als een persoon, want een
persoon, maar hij is niet van mensen. God is voor mij veel meer een
kracht, een aanwezigheid, maar minder een persoon.
Toch leest je schrift voor deze weg, waarin God wordt zicht-
baar gemaakt in verhalen en emoties die wij allemaal herkennen.
En dat is ook de kracht van de schrift.

Het verhaal van de verdorvenheid en de redding door Noach laat
ons God zien, die zich persoonlijk bezield het het lot van de
schepping. Terwijl de ondergang compleet lijkt, doet hij de
sluizen van de hemel worden geopend, maar God van grote
begin. Genesis 1 herhaalt zich hier in Genesis 9: 'Verdorie van
de chaos maakt God een nieuw begin.
'Noach vond genade in de ogen des Heren'. Een nieuw begin,
waarin we Gods hart herkennen,

En tijdens naar die naam Noach komen er vele gedachten bij mij
in mijn hoofd. Als ik denk: welke wereld was van God uit,
die heb ik aan mensen die in die wereld leefden. Dan
denk ik aan de mens die in die wereld leefde, die mens
mens, maar ook mens die door en verlaten uitdrukken. Dit
mens een van God dan er waren, Job, Jezus, het zijn mens-
aanne gestalten, die ons herinneren aan de geschiedenis. Bij laten
God zien, doet hij geen van die God is

du het leede: wie is de mens, gezien vanuit dit verhaal?
De mens heeft menselijke weer, dat al wat leeft door God
gegeven is. De mens heeft menselijke weer, dat haar eigen
leven een deel is en geen bezit, hoe is mens ten aanzicht van
God? Een laatste gelijkenis verhaal heb ik:
'Hoor de gelijkenis van een koning, die in zijn paleis de
genereigen lijd vordert en deze mensen dan die gewoonte
vroeg op te staan en naar het welzijn van de koning te vragen
door te geven en het hun vinger en een glas. De koning ter-
tuen: Als deed, de koning vroeger vroeger op naar mijn
welzijn te vragen het guberen van vinger en glas, hoeveel
te meer zullen de vinge verscheidene mensen dat zien.
Toen liet de koning de vinge verscheidene mensen in zijn paleis
wonen, en ze stonden op tegen de koning en namen het paleis in
en ze stonden: Die vinge heeft over van de koning, het behoort
ons. En de koning zei: Het paleis moet naar zijn onderwerping
terugkeren.'

Het paleis, dat is de schepping, en de Koning dat is God. En de schepping moet naar haar oorsprong terugkeren, als een goede schepping en harmonieuze schepping. Bij het begin van de schepping zong de mensheid Gods lof: Heilig zijt Gij, die ons dit alles schenkt. Maar enkele tienduizenden verder is het de mens, die zegt: De schepping is van ons. Het antwoord van de Allerhoogste blijft niet uit: Ik wil jullie wegvoeren. Maar er komt een nieuw begin.

Want dat is de weg van een Koning, dit is de koninklijke weg, dat in vastgelopen situaties er in de troon steeds weer een nieuw begin wordt gemaakt.

Rust en vertrouwen zijn de vruchten die het overnemen van bravuur en overmoed. Een nieuw begin.

Dit oerverhaal dwingt ons tot een belijdenis. Als we dit verhaal in onze bagage willen meedragen, dan zullen we God weer zijn plaats moeten geven in ons leven en in de schepping. Dan zullen we de zijn minste moeten zeggen, dat we trachten dat wij ons leven te danken hebben aan Gods berouw.

God en de mens, gezien in het licht van Noach. Het is werkelijk onbegrijpelijk, om te zien hoe God op weg gaat met deze mens, die rust en vertrouwen uitstraalt.

God spreekt Noach aan, en deze neemt de nieuwe kans aan, die God hem geeft. Dat is het begin.

Wij moeten nieuwe kansen aangrijpen, want de ziele van God gegeven.

Maar God gaat verder met Noach: We lezen: God gedacht Noach.

Met andere woorden: Mensen die nieuwe kansen van God grijpen worden niet aan hun lot overgelaten, maar God gedenkt hen. Hij noopt met ons mensen. Hij gedenkt ons. Hij blijft in de buurt, want hij wil zo graag dat die nieuwe kans zal slagen.

Hoe gaat God met de mensen: God zegt Noach.

Menselijke wijze niet te bevatten, maar God zegt, Noach, en Job en Jezus, steeds gaat God die weg met zijn kinderen.

En het minste wat wij dan kunnen doen, dat is hardop zeggen, dat we zo willen gaan met God.

Maar we moeten nog even terug in het verhaal, want de nu al de zegen te ontvangen is te vroeg. Zijn wij vergeten, hoe de andere mensen gereageerd hebben op Noach die zijn ark bouwde? "Ze lachten hem uit en dreven de spot met zijn woorden!" Diep in hun hart zien ze misschien wel iets in de ark, maar ze raken in paniek, en dreigen Noach alsnog mee te sleuren in hun val. Zijn we ons ook bewust van de eenzaamheid van Noach? Die eenzaamheid van Noach is ook de eenzaamheid van God, die niets meer hoort van zijn lieve kinderen, die niet dat zijn lieve kinderen hem de rug toeren.

En God is onwrikbaar in zijn lijn voor de mens, zo veel naar de mens. God wil uit die eenzaamheid, en zoekt een plaats in de schepping, God wil de mens uit de eenzaamheid, en wil zo graag de gezichten zien van zijn lieve kinderen.

Gemeente! Dat is de belangrijkste reden waarom wij proberen gemeente te zijn. Gemeente voor Jezus, die van God gerondene, die in ons leven rust brengt en verzoeken en troost. Die nieuwe Noach. In Jezus' naam gemeente te zijn, dat is onze weg om eenzaamheid te lijf te gaan.

En dat is dan het derde waarover wij het licht van Noach laten schijnen: Over de gemeente, wat is de gemeente, en hoe gaat het met haar? *WHL*

Het meest sprekende beeld van de gemeente is natuurlijk de ark van Noach. Een veilig huis, dat zelfs de chace van het hemelwater kan overleven, een ark, een gemeente, zoekend naar terrein van leven, een huis wat een taak, een ark, een gemeente te waar mensen weten dat zij bij elkaar horen, geen vrijblijvende plek waar je in en uit kunt wandelen. De gemeente als een oeffenplaats van het koninkrijk.

Wat is het dan eigenlijk, dat juist de gemeente verechtert, blijft zijn wordt gedaan, als mensen niet meer bezig mee zijn. Velen denken dat ze in de gemeente, in de ark, een vol geloofsleven moeten kunnen vinden, zoals hun hart dat ingeeft, en al gere hoor ik dan oproepingen, dat het weer rood is in de gemeente, dat er te weinig gebeurt, dat het allemaal maar wat voortlab belt, dat het niet meer over de bijbel gaat, en meer van dergelijke dingen.

Tot mijn verdriet, die in mensen van de gemeente alle landen oproepen, om hun hart te zoeken. En dan denk ik: Waar zoeken jullie naar, wat niet in de gemeente niet te vinden is. In de ark van Noach heb je geen kuis, daar zit je in en daar moet je er wat van.

Maar wij verworden weer tot mensen met onzeker en overmoed. Als het niet dan rogerend niet geroep over de bijbel gaat, dan zoeken we dan elders, als mensen alle kanten oproepen, als gemeentelieden, alles de weg zoeken tot teleurstelling, als de gemeente wordt naogenien door en wijzingen, kunnen wij dan eigenlijk nog wel vinden; God is in ons midden.

Het oerverhaal van Noach zegt tot de gemeente: Als je kind van God bent, dan ga je in het schip. Daar is de weg, daar is God bij je en daar broeder je de weg te bouwen.

Wij hebben de volle vrijheid om te gaan en staan waar we willen, we hebben de volle vrijheid om overal het geloof te zoeken. Maar overal een verpelen, dat Jezus ons loopt tot trouw aan de gemeente, of je het nu wel of niet met de voers van de gemeente eens bent. *ook als je* *helmaal*

In het licht van Noach zegt God het schip dat wij hier noemen. Maar in het licht van Efezen is het de Heer zelf, die ons roept tot de gemeente.

Die gemeente is de plek waar wij het koninkrijk oefenen, waar we solidariteit en saamhorigheid doen ophalen. Er moet enthousiasme zijn, en liefde en geestes en doen het maar op.

Het verhaal van Noach leert ons van een God, die mensen zegent, zelfs als die mens er niets van terecht brengt. Dit verhaal houdt ons mensen de wijsheid voor, dat wij onderdeel van die prachtige schepping zijn, en rentmeesters van Gods werk. En dit verhaal herinnert ons aan trouw aan de gemeente.

Want predken en zingen en bidden doen wij in Jezus' naam. (Sommigen van u zullen misschien nu al weer kritiek hebben!) En is niet uit het nieuwe testament gelofte, de naam van Jezus is nieuwelings genoemd, welke gemeente, de heer van Gheen zegt het zelf in Lukas 17, 33-37:

De Zoon des mensen moet veel lijden en verworpen worden. En zoals het gebeurde in de dagen van Noach, zo zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des mensen: zij aten en zij dronken, zij huwden en zij werden ten huwelijke genomen tot op de dag, waarop Noach in de ark ging en de verdere vloed kwam en allen verdelgde.

Broeders en zusters, niets is er moeilijker in Gods ogen, dan dat christenen rust en vertrouwen vinden. Het is niet rusteloos God overal en rondom zoeken, maar in de gemeente trachten Jezus te vinden en te volgen.

Niets is er moeilijker dan dat een gemeente enthousiast is, zodat ook de nieuwe generatie mee zal varen in dat schip.

God zegene al ons inspanning, om zo zijn kinderen te zijn.
AMEN

Gehech : debruije